

ESCOLAR

Periódico de la Escuela nacional de niños subvencionado por el Magnífico Ayuntamiento
Gratuito para los alumnos

Tarda deportiva

El Sr. Vicari d'aquesta vila Mossèn Marian Regàs, feia dies que ens havia invitat per anar a la veïna població de Riudellots amb l'objecte de jugar un partit de football amb el primer equip de la «Agrupació Catequística Infantil de Foot-Ball» de dit poble.

Com que aquest és el nostre joc predilecte no cal dir si rebérem amb alegria la invitació.

Aixís és que esperàvem amb veritable ansietat el diumenge de Pàsqua de Resurrecció, dia designat per a realitzar el partit.

A les tres i mitja de dit dia tots els nois designats per a formar l'equip estàvem reunits a la plaça de l'Església esperant al Sr. Vicari.

De seguida emprenguerem el camí a peu.

En passar pels carrers de la nostra aimada i xamosa vila, els nostres amics i condeixebles ens enco ratjaven diguent-nos: «¡A veure si obtindreu la victòria!».

I nosaltres desitjosos de com

plaire'ls ens disposavem amb més coratge que mai per la lluita.

Als pocs moments ens trobàrem en ple camp.

Portàvem un pas més que regular, però no sentíem cansament doncs era gran el nostre desig de trobar-nos aviat enfront dels adversaris i amidar les nostres facultats.

Tot caminant, el senyor Vicari ens explicava tàctiques d'aquest joc, recalcant nos que les dues coses que contribueixen més a obtenir la victòria són la col·locació i la combinació.

Després d'atravessar molts i molts camps sembrats de blat que ufanosos ens prometen una abundosa collita, ens endinsàrem per entre boscos d'alzines sureres.

Com si fos per a donar més varietat al camí, en sortir dels boscos ens topàrem amb frescos prats encatifats d'herba gemada i tendra.

Aviat ens topàrem amb nois de Riudellots que ens esperaven, amb els quals ens férem de seguida amics.

Ens digueren que el camp de

foot-ball es trobava en un d'aquells tan nombrosos prats que hi havia per aquelles encontrades i que no trigariem més d'un quart en arribar-hi.

Després d'atravessar el riu Onyar, de quines aigües cristal·lines beguérem, arribàrem al camp.

Un picament de mans saludà la nostra arribada.

Reposàrem cinc minuts, després dels quals ens canviàrem les robes que portàvem per altres més pròpies per a dit joc.

Un retratista fotografià els dos equips contendents i començà el partit.

El camp estava voltat de gent desitjosa de contemplar una lluita que si bé era de nois de pocs anys, no deixava d'ésser interessant.

El «Caldes» s'alinià de la següent manera: Jorge - Ferrer, Arregay - Tauleria, Sitjà, Crispí - Estany, Costa, Diumenjó 1.er, Diumenjó 2.^{on} i Verdaguer.

En la primera part dominàrem bastant els caldens, encara que el davanter centre contrari, ben secundat pel mig extrem dret realitzava perilloses avençades.

Malgrat l'admirable energia que oposava el defensa dret, logràrem marcar tres goals, obra d'En Diumenjó 2.^{on} i d'En Verdaguer.

En la segona part els jugadors del «Rindellots» reaccionaren i la nostra meta es va veure fortament

atacada, no logrant per això marcar cap goal.

Apuntàrem tres goals més a la nostra llista, obra d'En Diumenjó 2.^{on} i d'En Costa.

Quedà, per tan, la victòria a favor nostre.

No té per això de defallir el «Rindellots» doncs que la majoria de llurs jugadors demostraren posseir bones condicions i no duptem que quan estaran ben entrenats jugaran molt bé.

Ens encaminàrem cap al poble de Riudellots dirigint-nos a casa de un amic on berenàrem.

Després de passejar pel poble i admirar lo que té de més notable, ens dirigírem cap a l'estació a esperar el tren que tenia de conduir-nos a la nostra estimada vila.

En arribant a Caldes el Sr. Vicari ens donà permís per a que ens dirigíssim a nostres cases on explicàrem com havia transcorregut aquella agradosa tarda deportiva.

J. COSTA

Trabajos escolares

El cazador

(Composició)

El cazador sale de casa por la mañana con la escopeta y el zurrón. El perro va delante meneando la cola con gran alegría.

Llegando al bosque, el perro se pone en seguida a buscar conejos y liebres.

Cuando encuentra una pieza se pone a gritar para que el cazador prepare la escopeta y si éste es buen tirador la mata.

Cuando vuelven a casa están muy contentos si han podido poner alguna liebre en el zurrón para comerse la carne el cazador y los huesos el perro.

GERARDO GRACIA

(9 años)

Las elecciones

(Lección ocasional)

En virtud del derecho electoral, todos los ciudadanos españoles, tienen derecho a elegir libremente a los representantes de la nación.

Derecho electoral lo tienen todos los que han cumplido 25 años de edad y que llevan dos años de residencia en la población.

No lo tienen los militares y los ciudadanos que, hallándose presos, han perdido sus derechos civiles.

Las funciones electorales son reguladas por unas Autoridades llamadas Juntas del censo.

Las Juntas del censo son de tres clases: una central, en Madrid, una provincial, en cada capital, de pro-

vincia y una municipal, en cada pueblo.

Para poder votar debe figurarse en las listas electorales que son unas relaciones del nombre y apellidos de todos los ciudadanos que tienen derecho a votar.

Por cada distrito electoral debe haber por lo menos 50.000 almas.

Mesa electoral es la Autoridad constituida el día de las elecciones para recibir el voto de los electores.

La mesa electoral está constituida por un presidente, un secretario, dos adjuntos y varios interventores.

Candidato es el ciudadano que aspira a ser elegido en las elecciones.

Las horas de votación son desde las ocho de la mañana hasta las cuatro de la tarde.

Escrutinio es el recuento de los votos que han obtenido los candidatos.

ALFONSO MUSTIELES

Un día de lluvia

(Composición)

Un día de lluvia se presenta menos alegre que un día de sol espléndido. La atmósfera está más pesada y parece que no se tiene tan buen humor.

Cuando hace ya algunos días que está lloviendo, se hace todavía más pesado,

Si no fuese que la lluvia es indispensable para la agricultura y para la vida de los animales no la desearía nunca porque no puedo ir a jugar por las calles y me he de pasar en casa los ratos desocupados.

Las casas, la escuela, en fin por todas partes donde se transita, todo se llena de barro.

Cuando uno tiene que ir por la calle aunque lleve paraguas se moja los vestidos.

Por la tarde oscurece mucho más pronto resultando más larga la noche.

Los días de lluvia son tristes pero muy necesarios.

F. FERRER

El huérfano y el perro

(Invención)

Quedó huérfano Rogelio teniendo por única herencia de sus padres un perro muy fiel llamado Rhim; todo lo demás hubo de venderse para pagar los gastos de la enfermedad de aquellos.

Desde entonces, por todos aquellos lugares, Rogelio fué conocido por «El huérfano» al cual socorrían las buenas gentes dándole algún trabajo o haciéndole caridad.

Había en las cercanías de aquel pueblo una torre habitada por ricos señores, los cuales le habían socorrido muchas veces desde un día

que, por casualidad, se enteraron de su triste suerte.

Tanto afecto llegaron a sentir por «El huérfano» que le cedieron, para vivir, un aposento de la planta baja de la torre, que tenía puerta a la calle, por la cual salía de madrugada para dirigirse a su trabajo.

Ocurrió cierta noche oscurísima y con un viento huracanado, que Rhim, que estaba echado junto a su joven dueño, principió a gruñir muy bajo primero y luego ya más alto, haciendo señales de querer salir a fuera para acometer a alguien.

Rogelio le mandó callar y con mucha precaución salió para enterarse de si ocurría algo.

Después de observar un poco, vió con espanto indecible, pasar cautelosamente a unos hombres envueltos en mantas, por una galería del piso superior de la torre.

Acompañado de su perro marchó velozmente al pueblo a dar aviso de lo que ocurría, al Somatén.

Varios individuos de este cuerpo salieron debidamente armados. Una vez llegados a la torre se quedaron unos rodeando la casa para que no escapara ninguno de los malhechores y los demás, guiados por Rogelio, penetraron al interior por el aposento en que éste dormía.

En un salón de la casa se hallaban cinco ladrones con unas caras que más parecían de animales feroces que de personas. Sentados en sillo-

nes y atados a los mismos había los buenos y generosos habitantes de la torre, horrorizados por los tormentos a que les decían que serían sometidos si no entregaban en el acto una importante cantidad que no poseían.

En este momento entran en el salón varios individuos del somatén y apuntando sus armas, dan la voz de ¡alto! ¡manos arriba! En el mismo momento entraron también Rogelio y su fiel perro.

Pronto los dueños de la rica torre se dieron cuenta de que debían su salvación a los buenos servicios de Rogelio.

Los ladrones quedaron presos y entregados a la Autoridad siendo severamente castigados.

Rogelio en recompensa entró a formar parte de la familia por él salvada, en calidad de hijo adoptivo y más tarde se casó con la hija única del matrimonio.

El perro pasó también al lado de la familia los años que le quedaron de vida.

Siempre son premiadas las buenas acciones.

MARIANO DE JORGE

Anécdota

En mi casa tenemos establecimiento de comestibles y vendemos también carne de cerdo y los pro-

ductos que con la misma se elaboran.

Cuando era muy pequeño veía con mucha frecuencia animales de estos en casa, pero ya muertos; puesto que el degüello se verifica en el matadero. Yo los tocaba y tenía mucha confianza en ello puesto que nada me hacían.

Un día salí por la calle y me encontré con un cerdo fenomenal echado junto al patio de una casa. Yo creo que estaría dormido, porque no daba ninguna señal de vida.

Me acerqué a él y, con la misma confianza que lo hacía en casa, me le senté encima.

El animal al sentirse mi peso, se levantó precipitadamente dando un mal humorado gruñido y me echó al suelo.

Corrí a casa a contar a mis padres lo ocurrido, pues no podía creer que un cerdo fuese vivo.

M. GUILAYN

Anècdota

Algunes vegades vaig a engegar les vaques de casa meva.

Per a fer aquesta feina es necessita un bon bastó.

Sempre porto un ganivet a la butxaca i quan veig un bastó bonic el tallo i el guardo per a quan se me'n trenca un.

En savia un de molt bonic en un

freixa, al peu mateix de l'aigua, a la riera, però era de molt mal pujar-hi i sempre l'anava deixant.

Un dia que se'm va trencar el que portava no em restà altre remei que decidir-me a tallar el del freixa.

Vaig pujar agafant-me com podia i, malgrat tots els meus esforços, no lograva arribar a puesto, quan... ¡oh disort!, se'm trencà la branca amb que hem sostenia i vaig anar a parar a lo més fondo d'una gorga que hi havia a la riera desso- ta mateix de l'arbre.

Si s'hagués escaigut a l'estiu menys mal; però el cas és que fou a l'hivern. Tremolant de fret vaig correr cap a casa a canviar-me la roba.

JOAN BONET

Crònica de la localitat

Durant la passada quaresma foren molt concorreguts els dos cines, En el *Casino* s'hi representaren funcions teatrals tots els dies de festa.

Morí a Barcelona D. Josep Serradell i Amich, President de la *S. A Vichy Catalán* d'aquesta vila. Foren moltes les persones que es traslladaren a l'esmentada ciutat per assistir a son enterrament.

Se li celebraren funerals molt solemnes en aquesta esglèsia parroquial als que hi acudí nombrosa concurrència. (D. e. p.)

Ha sigut instal·lat un important taller mecànic a casa de Don Jaume Moll amb aparells de gran vàlua per a poder fer reparacions a tota mena de màquines. Conta amb la soldadura autògena tan necessària per a reparacions en els autos. Constitueix una gran millora per a la població, majorment ara que tan s'estén la maquinària.

El 15 de març deixà d'existir En Manel Llinàs, qui de molts anys venia exercint l'ofici de recader. Deixà la vídua i tres fills de menys de deu anys. (E. p. d.)

El diumenge dia 18 de març, una companyia d'aficionats de Sta. Coloma, actuà en el teatre del «*Casino Caldense*» posant en escena «*Un cap de núvol*», «*Vetlla trista*» i «*Ditxosos barrets*».

Demostraren posseir grans facultats per a les taules. Recolliren abundosos i merescuts aplaudiments dels espectadors que quedaren molt complaguts.

El dia de Sant Josep es celebrà, a la vila de L'Escala, l'enllaç del

jove En Joan Tornabell, d'aquesta localitat, amb Na Caterina Sala, filla de l'esmentada vila.

A l'edat de 18 anys morí, el dia 5 d'abril, Na Carme Calvet (A. c.s.)

A un dels autos que presten servei entre aquesta població i Sant Feliu de Guixols, se li trencà la direcció en el «*Pla d'En Bernardí*». Sortosament no ocorregué cap desgràcia.

El dia 5 d'abril contragué matrimoni el jove En Miquel Vilar, d'aquesta vila, amb N' Emilia Crous de Cassà de la Selva.

En el Passeig de la Granja s'està construint una torre pel nou propietari d'aquella finca Sr Pico, que per l'aspecte que ara ofereix promet ésser esbelta i gran.

En les passades eleccions obtingué el càrrec de Diputat a Corts pel districte de Girona, D. Narcís Pla i Deniel, donador d'aquesta hermosa Escola.

Pel districte de Vilademuls fou elegit son distingit fill Sr. Pla i Carreras. Ambdós ho foren per extraordinària majoria de vots.

Ha sigut ellegida Presidenta del Pomell «Floreses Selvatanes» d'aquesta vila, la senyoreta Montserrat Durant.

Les nenes pensionistes del Col·legi de les Rdes. Germanes de St. Josep de Cluny, celebraren el dia 13 de l'actual, la primera comunió amb inusitat esplendor. Els actes religiosos tingueren lloc en l'església del mateix pensionat.

El 17 obsequiaren a les famílies de les alumnes i altres invitats amb una suntuosa vetllada. Una nombrosa i distingida concurrència omplena l'espaiosa sala d'actes del Col·legi.

Són ja moltes les famílies que s'han traslladat a aquesta vila per a prendre les aigües que tan confortable alivi proporcionen a llurs dolences. Els Balnearis estan ja en plena vida d'activitat. Els xalets i pisos per a llogar són molt sol·licitats.

Està anunciada pel dia 27 de l'actual, en l'església parroquial, la comunió solemne dels nois i noies. Són en nombre d'aprop de cinquanta.

Tots els anys es celebra aquesta festa amb gran esplendor i solemnitat, adornant l'església amb exquisit gust.

Un orador sagrat predica a la missa de comunió i a la tarda, durant la funció, que és sempre lluidíssima.

Les escoles nacionals tenim projectada una excursió que no hem realitzat a causa de la inseguretat del temps.

SALVADOR GUBAU

BONES ACCIONS

Actes realitzats per alumnes d'aquesta Escola

Avisar a un noi que enraonava a l'esglèsia. *S. Clupés*. — Renyar a un noi que tirava pedres a un pobre. *J. Barris*. — Avisar a dos nois que tiraven pedres. *J. Clapés*. — Despartir a dos nois que's barallaven. *J. Valentí*. — Acompanyar un home a una cosa. *J. Campeny*. — Treure vidres d'un carrer. — *J. Xargay*. — Renyar a dos nois que's tiraven fang. *J. Pibernat*. — Acompanyar un senyor a una casa. *J. Gil*. — Aixecar a un nen que havia caigut. *S. Gubau*. — Ajudar a portar un cistell d'ous a una dona. *J. Tarrés*. — Treure una nena del mig del carrer en passar una euga esvarada. *J. Aradas*. — Omplena una ampolla d'aigua calenta a una nena. *J. Tauleria*. — Avisar a dues noies que jugaven al carrer privant el pas a les persones. *N. Prats*. — Fer caritat a un

pobre. *E. Verdaguer*. — Dir a un noi que no passés per un camp de blat. *F. Forts*. — Obrir la porta de casa seva a una nena que no podia. *F. Ferrer*. — Ensenyar el camí a una dona. *J. Vendrell*. — Renyar a un noi que's tallava les ungles dels dits amb les dents. *J. Boada*. — Dur un pa a un noi que no podia dur-lo. *R. Cubarsi*. — Renyar a un noi que s'enfilava a un carro. *E. Barnés*. — Una mula tenia una fusta clavada al peu i ho vaig dir al seu amo. *F. Bassoli*. — Fer caritat a un pobre. *D. Figueras*. — Renyar a un noi que renegava. *E. Puig*. — Fer pas a una Sra. *J. Masgrau*. — Renyar a un noi que passava per la via quan el tren era a la vora. *J. Crispi*. — Despartir a dos nois que's barallaven. *F. Gubau*. — Acollir a un pobre. *J. Bonet*. — Avisar a dos nens que marxessin de la riera. *S. Perxachs*. — Renyar a un noi que renegava. *J. Codina*. — Renyar a un noi que pegava a un nen. *J. Sarrà*. — Portar un recado a un home. *R. Tauler*. — Acompanyar un Sr. a l'estació. *R. Surroca*. — Renyar a un noi que tirava pedres a un gos. *J. Vilá*. — Fer caritat a un pobret. *J. Solés*. — Donar un tros de pa a uns nens pobres que me'l demanaren. *G. Gracia*.

